

Як прожити життя, щоб не було соромно

Уперше вистава «Не плачте за мною ніколи» прикрасила афіші двох театрів — Херсона та Києва

01 квітня 2015

Нагадаємо, «День» у № 16 писав, про резонансну прем'єру в Херсонському українському муздраттеатрі ім. М.Куліша «Не плачте за мною ніколи», поставлену за новелою Марії Матіос у виконанні видатної актриси Лариси Кадирової. І ось днями цю постановку побачили кияни на сцені Національного театру ім. І.Франка (це спільний творчий проект двох театрів).

Подібних прецедентів такої співпраці в Україні не багато. Бували приклади обміну акторами в одній і тій же виставі, запрошення на постановку актора з іншого театру, а в такому вигляді, як спільна творча продукція-вистава, — вперше! Спектакль «Не плачте за мною ніколи», що вже кілька разів іде у Херсоні, завоював своїх палких прихильників. Його добре сприйняли завдяки цікавому режисерському та сценографічному рішенню постановника Сергія Павлюка, своєрідній й пронизливій музичній партитурі, яку режисер створив разом із Ларисою Кадировою, і, звісно, бездоганно талановитому виконанню ролі Баби Юстини знаною українською актрисою.

Отак, актриса Національного театру ім. І.Франка Л. Кадирова, розпочавши творче життя моновистави «Не плачте за мною ніколи» на сцені херсонського театру,

продовжила його на рідній сцені (надалі вистава курсуватиме творчим маршрутом між столицею та Херсоном).

У нібито нехитрих одкровеннях Баби Юстини, образ якої майстерно виписало перо Марії Матіос, зосередилася вікова мудрість народу. Проста сільська жінка, яку новими, яскравими фарбами власної мистецької палітри створила Лариса Кадирова, розповідає життєві історії про себе, свою родину, односельців. А виходить розмова про рід, націю, Україну. І створюється живописний сценічний простір, заповнений вишиваними рушниками, квітчастими терновими хустками, плахтами і веретами, мереживними стрічками з українськими орнаментами. Посеред цієї краси — Баба Юстина, яка своїми мудрими притчами, приправленими гумором і теплотою, доводить думку: як живеш, так і помреш, людське життя має дорівнятися смерті. І все ж вистава ця — не про людську смерть. А про життя людини, достойне, праведне, чесне.

— Створити цей проект із Ларисою Миколаївною ми планували давно, хоча на початку мова йшла про інший матеріал, — розповідає **генеральний директор Херсонського театру ім. М. Куліша Олександр КНИГА**. — Так сталося, що ми одночасно прочитали твір Марії Матіос (у мене книжка лежала на столі, подарована Марією Василівною). Після цього Сергій Павлюк прибіг до мене із палаючими очима і запропонував: «А давайте спробуємо з Кадировою створити моновиставу, як перший проект, а вже наступний буде більш масштабним». Сергій такий режисер, якщо запалюється, то робота виходить миттєво, тому й вистава народилася в досить короткий термін.

Творчим результатом проекту я дуже задоволений, тому що той ефект, на який ми сподівалися, — присутній: це й глядацька цікавість, і щемливий сум та біль, що бентежать душу. А разом із тим — ця вистава не про смерть, а про майбутнє, про велике життя. Для мене вона життєстверджуюча. Тут розмова йде про смерть, але ж для кожної людини настає час, коли маємо замислитися над тим, як себе поводити, як позиціонуємо у житті, на чиєму боці, аби ставши перед Богом на останню сповідь, нам не було соромно за прожите життя.

У творчому доробку Лариси Кадирової це вже восьма моновистава. Вона — знаний майстер камерного жанру, кожна вистава актриси стає мистецьким відкриттям, остання ж робота — на піку акторської майстерності.

— Цікавий сценічний простір вистави — сцена на сцені -пропонує щире, органічне спілкування з глядачами на відстані простягнутої руки: очі в очі, душа в душу, — каже **Лариса КАДИРОВА**. — Мені згадується, як кілька років тому, коли вийшла книжка «Нація», Марічка Матіос подарувала її мені й позначила оповідання «Не плачте за мною...» зі словами-побажанням побачити відтворення цього монологу на сцені... Але тоді це здавалося нездійсненним...

Баба Юстина — бабця, бабуня, бабинка Юсточка. Моя Юстина, карпатська Сивілла, сповнена внутрішньої свободи, яка виливається в незалежність буття, характерниця, мудра, шляхетна духом, талановита, виспіває все, що бачить, сповнена протиріччями, безпосереднім трагізмом і разом із тим ніжна безпорадністю душі та чуття. Молода душею, мудра прожитим життям, Юстина

народжена м'якими абрисами карпатських гір, землею, в яку вросла корінням роду, душею вона стрімить у небо, як ті рівні, стрункі карпатські смереки, верхівок яких можна торкнути вогняними бризками розкладеної ватри, а ще вище них тільки зорі...

Душевний комфорт супроводжував мене в Херсонському театрі під час створення внутрішнього змісту розповіді баби Юстини, сценічного дійства у символічному колі життя, де сплелися чуття й бажання, спогади й надії, мрії й туга за людським розумінням і мудрістю...

Я вдячна режисеру Сергію Павлюку за створення репетиційної атмосфери, в якій серйозність теми Смерті проводилася через спокій і легкість ритуалу, вдячна за віру й довіру, вдячна за можливість звучання мелодії вистави в синкопах коломинок, в аритмії лемківської колискової, у трагічних асоціаціях пісні «Гей, пливе кача»...

P.S. Наступний показ вистави відбудеться у Києві 17 квітня на Камерній сцені Національного театру ім. І. Франка.

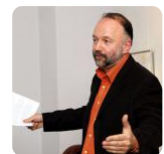
Алла ПІДЛУЖНА

Нереальна історія від Андрія Куркова

10 квітня у Парижі відбудеться презентація перекладу французькою книжки «Львівська гастроль Джимі Хендрікса»

Культура

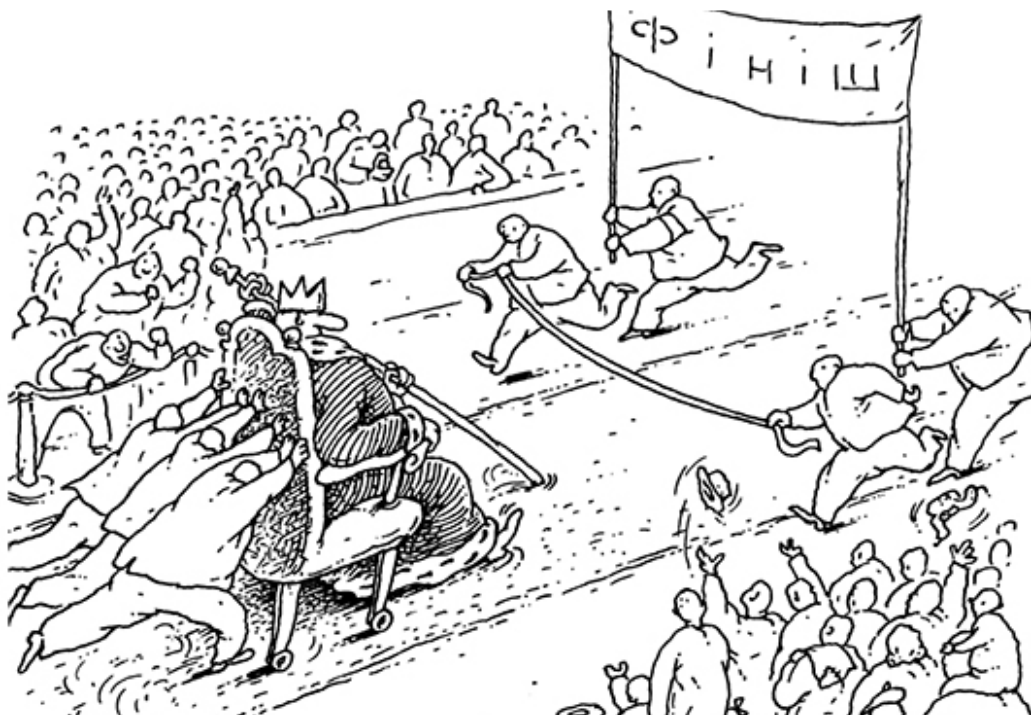
01 квітня 2015

Афіша

Культура

01 квітня 2015

Зачистка еліти